

"ईशावास्योपनिषत् भाष्य"

॥ ईशावास्योपनिषत्प्रारंभः ॥

ईशा०
॥ १ ॥

श्रीमद्वनुमद्धीममध्वांतर्गतरामकृष्णवेदव्यासात्मकलक्ष्मीहयग्रीवायनमः ॥ हरिःॐ ॥ ईशावास्यमिदं स
र्वयत्किंच जगत्यां जगत् । तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्यस्विद्धनं ॥ १ ॥ कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छ
तश्च समाः । एवं त्वयि नान्यथेतोस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥ २ ॥ असुर्यानामते लोका अधेन तमसावृताः । तां
स्ते प्रेत्याभिगच्छंति ये केचात्मह नो जनाः ॥ ३ ॥ अनेजदेकं मनसो जवीयोनै न देवा आमुवन् पूर्वमर्षत् । तद्वाव
तोऽन्यान्येत्येतितिष्ठत्स्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति ॥ ४ ॥ तदेजतितब्रेजतितदूरेतद्वतिके । तदंतरस्य सर्वस्य
तदु सर्वस्य बाह्यतः ॥ ५ ॥ यस्तु सर्वाणि भूतान्यात्मन्येवानुपश्यति । सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते
॥ ६ ॥ यस्मिन्सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूद्विजानतः । तत्र को मोहः कश्चोऽक एकत्वमनुपश्यतः ॥ ७ ॥ स पर्यगा
च्छुक्मकायमव्रणमस्त्राविरश्शुद्धमपापविद्धं । कविर्मनीषी परिभूस्त्वयं भूर्याथातथ्यतो रथान्वय दधाच्छाश्वती
भ्यस्समाभ्यः ॥ ८ ॥ अंधंतमः प्रविशंति येऽविद्यामुपासते । ततो भूय इव ते तमो य उ विद्याया रताः ॥ ९ ॥
अन्यदेवाहुर्विद्यया अन्यदाहुरविद्यया । इति शुश्रुमधीराणां येन स्तद्विचक्षिरे ॥ १० ॥ विद्यां चाविद्यां च य
स्तद्वेदोभयं सह । अविद्ययामृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥ ११ ॥ अंधंतमः प्रविशंति येऽसंभूतिमुपासते ।

उपनि

॥ ६३८ ॥

"ईशावास्योपनिषत् भाष्य"

ततोभूयइवतेतमोयउसंभूत्याऽरताः ॥१२॥ अन्यदेवाहुस्संभवादन्यदाहुरसंभवात् । इतिशुश्रुमधीराणांये
नस्तद्विचक्षिरे ॥ १३ ॥ संभूतिंचविनाशंचयस्तद्वेदोभयऽसह । विनाशेनमृत्युंतीर्त्वासंभूत्याऽमृतमश्नुते
॥ १४ ॥ हिरण्मयेनपात्रेणसत्यस्यापिहितंमुखं । तत्त्वंपूषन्नपावृणुसत्यधर्मायदृष्टये ॥ १५ ॥ पूषन्नेकपेयम
सूर्यप्राजापत्यव्यूहरश्मीन्त्समूहतेजोयत्तेरूपंकल्याणतमंतत्तेपश्यामि ॥ १६ ॥ योसावसौपुरुषस्सोहमस्मि
॥ १७ ॥ वायुरनिलममृतमथेदंभस्मांतऽशरीरं ॥ १८ ॥ ॐकृतोस्मरकृतऽस्मर ॥ ॐकृतोस्मरकृतऽस्मर
॥ १९ ॥ अग्नेनयसुपथारायेअस्मान्विश्वानिदेववयुनानिविद्वान् । युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनोभूयिष्ठांतेनमउ
क्तिविधेम ॥ २० ॥ ईशावास्योपनिषत्संपूर्णा ॥ ॥ ॥
श्रीमद्धनुमद्भीममध्वांतर्गतरामकृष्णवेदव्यासात्मकलक्ष्मीहयग्रीवायनमः ॥ हरिः ॐ ॥ नित्यानित्यजगद्धा
त्रेनित्यायज्ञानमूर्त्ये ॥ पूर्णानंदायहरयेसर्वयज्ञभुजेनमः ॥ १ ॥ यस्माद्ब्रह्मद्रुद्रादिदेवतानांश्रियोपिच । ज्ञा
नस्कूर्तिस्सदातस्मैहरयेगुरवेनमः ॥ २ ॥ स्वायंभुवोमनुरेतैर्मत्रैर्भगवंतमाकृतिसूनुंयज्ञनामानंविष्णुंतुष्टा
व । स्वायंभुवस्स्वदौहित्रंविष्णुंयज्ञाभिधंमनुः । ईशावास्यादिभिर्मत्रैस्तुष्टावाज्वहितात्मना । रक्षोभिरुग्रैस्सं

ईशा०
॥ २ ॥

प्राप्तःखादितुंमोचितस्तदा । स्तोत्रंश्रुत्वैवयज्ञेनतान्हत्वाज्वह्यतांगतान् । प्रादाद्धिभगवांस्तेषामवध्यत्वंहरः
प्रभुः । तैर्वध्यत्वंतथान्येषामतःकोन्योहरेःप्रभुरितिब्रह्मांडे । भागवतेचायमेवार्थउक्तः । ईशस्यावासयोग्य
मीशावास्यं । जगत्यांप्रकृतौ । तेनेशेनत्यक्तेनदत्तेनभुंजीथाः ॥ स्वतःप्रवृत्त्यशक्तत्वादीशावास्यमिदंजग
त् । प्रवृत्तयेप्रकृतिगंयस्मात्सप्रकृतीश्वरः । तदधीनप्रवृत्तित्वात्तदीयंसर्वमेवयत् । तद्वत्तेनैवभुंजीथाअतोना
न्यंप्रयाचयेदितिब्रह्मांडे ॥ १ ॥ अकुर्वतःकर्मनलिप्यतइतिनास्ति । अज्ञस्यकर्मलिप्येतकृष्णोपास्तिमकुर्व
तः । ज्ञानिनोपियतोद्वासआनंदस्यभवेद्भुवं । अतोऽप्येपिलेपस्यादतःकार्यैवसासदेतिनारदीये ॥ २ ॥
सुष्ठुरमणविरुद्धत्वादसुराणांप्राप्यत्वाच्चासुर्याः । नचरमंत्यहोअसदुपासनयात्महनइत्युक्तत्वात् । महादुःखै
कहेतुत्वात्प्राप्यत्वादसुरैस्तथा । असुर्यानामतेलोकास्तान्यांतिविमुखाहरावितिवाग्मने । येकेचेतिनियमउ
क्तः । नियमेनतमोयांतिसर्वेपिविमुखाहरावितिच ॥ ३ ॥ अनेजन्निर्भयत्वात्तदेकंप्राधान्यतस्तथा । सम्य
ग्ज्ञातुमशक्यत्वादगम्यंतत्सुरैरपि । स्वयंतुसर्वानगमत्पूर्वमेवस्वभावतः । अचिंत्यशक्तितश्चैवसर्वगत्वाच्चत
तत्परं । द्रवतोत्येतिसंतिष्ठत्तस्मिन्कर्माण्यधान्मरुत् । मारुत्येवयतश्चेष्टासर्वातांहरयेर्पयेदितिब्रह्मांडे । ऋष

भाष्यं

॥६३९॥

"ईशावास्योपनिषत् भाष्य"

ज्ञाने ॥४॥ तदेजतिततएवएजत्यन्यत् । तत्स्वयनेजति । ततोविभेतिसर्वोपिनविभेतिहरिः स्वयं । सर्वगत्वात्स
दूरेचवाह्ये तश्चसमीपगइतितत्त्वसंहितायां ॥ ५ ॥ सर्वगंपरमात्मानंसर्वचपरमात्मनि । यः पश्येत्स भयाभा
वान्नात्मानंगोषुमिच्छतीति सौकरायणश्रुतिः ॥ ६ ॥ यस्मिन्परमात्मनि सर्वभूतानि सपरमात्मैव तत्र सर्वभू
तेष्वभूत् । एवं सर्वभूतेष्वेकत्वेन परमात्मानं विजानतः को मोहः । यस्मिन् सर्वाणि भूतानि स आत्मा सर्वभूत
गः । एवं सर्वत्र यो विष्णुं पश्येत्तस्य विजानतः । को मोहः को थवाशोकः स विष्णुं पर्यगाद्यत इति पिप्पलादशा
खायां । पूर्वोक्तानुवादेन शोकमोहाभावोपि विजानतश्चात्रोच्यते । अभ्यासश्च सर्वगतत्वस्य तात्पर्यद्योतना
र्थः ॥ ७ ॥ शुक्रं तच्छोकराहित्यादव्रणं नित्यपूर्णतः । पावनत्वात्सदा शुद्धमकार्यं लिंगवर्जनात् । स्थूलदेहस्य
राहित्यादस्त्वाविरमुदाहृतं । एवं भूतोपि सार्वज्ञात्कविरित्येव शब्दयते । ब्रह्मादि सर्वमनसां प्रकृतेर्मनसोपि च ।
ईशितृत्वान्मनीषी स परिभूः सर्वतोवरः । सदाऽनन्याश्रयत्वाच्च स्वयं भूः परिकीर्तितः । स सत्यं जगदेतादृङ्मि
त्यमेव प्रवाहृतः । अनाद्यनंतकालेषु प्रवाहैकप्रकारतः । नियमेनैव स सृजे भगवान्पुरुषोत्तमः । स ज्ञा
नानंदशीरोसौ स ज्ञानानंदबाहुकः । स ज्ञानानंददेहश्च स ज्ञानानंदपादवान् । एवं भूतो महाविष्णुर्य

ईशा०
॥ ३ ॥

थार्थजगदीदृशम् । अनाद्यनंतकालीनं स सर्वास्मेच्छया प्रभुरिति वाराहे ॥ ८ ॥ अन्यथोपासका ये तु तमोऽंधं
यांत्यसंशयं । ततोऽधिकमिव व्यक्तं यांति तेषामनिंदकाः । तस्माद्यथास्वरूपं तु नारायणमनामयं । अयथार्थस्य
निंदां च ॥ ९ ॥ १० ॥ ये विदुस्सहस्रजनाः । ते निंदयाऽयथार्थस्य दुःखाज्ञानादिरूपिणः । दुःखाज्ञानादिसंती
र्णाः सुखज्ञानादिरूपिणः । यथार्थस्य परिज्ञानात्सुखज्ञानादिरूपतां । यांति ॥ ११ ॥ एवं सृष्टिकर्तृत्वं नां गी
कुर्वति ये हरेः । तेऽपि यांति तमोघोरं तथा संहारकर्तृतां । नां गी कुर्वति तेऽप्येवं तस्मात्सर्वगुणात्मकं । सर्वकर्तार
मीशेशं सर्वसंहारकारणं ॥ १२ ॥ १३ ॥ यो वेद संहतिज्ञानाद्देहबंधाद्विमुच्यते । सुखज्ञानादिकर्तृत्वज्ञाना
त्तद्व्यक्तिमात्रजेत् । सर्वदोषविनिर्मुक्तं गुणरूपं जनार्दनं । जानीयात्तन्मनुष्यानां च भागहानिं प्रकल्पयेत् । न मु
क्तानामपि हरेस्साम्यं विष्णोरभिन्नतां । नैव प्रचितयेत्तस्माद्ब्रह्मादेस्साम्यमेव वा । मानुषादिविरिंचांतं तारत
म्यं विमुक्तिगं । ततो विष्णोः परोत्कर्षसम्यग्ज्ञात्वा विमुच्यत इति कौर्मै ॥ १४ ॥ पात्रं हिरण्मयं सूर्यमंडलं समु
दाहृतं । विष्णोस्सत्यस्य तेनैव सर्वदाऽपि हितं मुखं । तत्तु पूर्णत्वतः पूषा विष्णुर्दर्शयति स्वयं । सत्यधर्माय भक्ता
य ॥ १५ ॥ प्रधानज्ञानरूपतः । विष्णुरेकऋषिर्ज्ञेयो यमोनियमनाद्धरिः । सूर्यस्स सूरिगम्यत्वात् प्राजापत्यः

भाष्य

॥६४०॥

"ईशावास्योपनिषत् भाष्य"

प्रजापतेः । विशेषेणैवगम्यत्वात् ॥ १६ ॥ अहं चासावहेयतः । अस्मिनित्यास्तितामानात्सर्वजीवेषु संस्थितः ।
स्वयंतु सर्वजीवेभ्यो व्यतिरिक्तः परो हरिः । सकृत्तुर्ज्ञानरूपत्वादभिरंगप्रणेतृ इति ब्रह्मांडे । सत्यं ब्रह्म हृदये धार
यतीति सत्यधर्मा । एकोऽसौ शब्दः प्राणे स्थित इति ॥ १७ ॥ यस्मिन्नयं स्थितः सोऽप्यमृतः किमुपरः । अः ब्रह्मै
वनिलयनं यस्य वायोः सोऽनिलं । अतिरोहितविज्ञानाद्वायुरप्यमृतः स्मृतः । मुख्यामृतः स्वयं रामः परमात्मा
सनातन इति रामसंहितायां ॥ १८ ॥ भक्तानां स्मरणं विष्णोर्नित्यज्ञप्तिस्वरूपतः । अनुग्रहोन्मुखत्वं तु नै
वान्यत्कचिदिष्यत इति ब्रह्मतर्के ॥ १९ ॥ वयुर्ज्ञानं । त्वद्दत्तया वयुनयेदमचष्ट विश्वमिति वचनात् । जुहुरा
णं अस्मान् अल्पीकुर्वत् । युयोधिवियोजय । यदस्मान्कुरुतेऽत्यल्पांस्तदेनोऽस्मद्वियोजय । नयनो मोक्षवि
त्तायेत्यस्तौ यज्ञं मनुस्वराडिति स्कांदे । युयुवियोग इति धातुः । भक्तिज्ञानाभ्यां भूयिष्ठानं मज्जति विधेम ॥ २० ॥
पूर्णशक्तिचिदानंदश्रीतेजःस्पष्टमूर्तये । ममाभ्यधिकमित्राय नमो नारायणाय ते ॥ १ ॥ इति श्रीमदानंद
तीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितमीशावास्योपनिषद्भाष्यं समाप्तं ॥ ॥ ॥

१०८

॥ ईशावास्यभाष्यसंपूर्णं ॥